

L'ESPORT A LES COMARQUES

FUTBOL "AMATEUR"

D'ANGLES

TORNEIG COMARCAL AMATEUR

Aquest torneig entre els clubs de la Conca del Ter va començar el diumenge, dia 17.

Al vencedor li serà donat un magnífic trofeu, consistent en una Copa i onze medalles commemoratives, i el que quedi en segon lloc, una pilota extra bona i medallons. No cal dir que tots posaran el màxim d'intriga en sortir guanyadors, la qual cosa farà que reforcin llurs equips.

Al camp de l'Angles es va jugar el primer partit amb molta noblesa contra la Unió Sallentana. El resultat fou de 3 a 0 a favor dels locals.

Pels forasters es distingiren el defensa dreta i el mig centre, i els altres tots en un mateix pla.

Pels locals: molt bé Bernades, Font i Oriol i Clapés; els altres feren una bona partida.

Es una llàstima que amb el xut que té Ferrer no xut més a gol. L'àrbitre, senyor Amadeu Danes, molt encertat.

Els altres resultats foren: Joven d'Àra, 0; Bonmati, 0; Bescanó, 5; Cellera, 2.

DE VILAFRANCA DEL PENEDÈS

Fúries del Casal, 0.

Vilafranca A. C., 0.

Al camp d'esports del Casal E. C. es jugà el segon partit de la segona volta del Campionat Local Amateur, entre el Vilafranca A. C. i els Fúries del Casal.

El resultat no demostra la bona tasca dels Fúries, ja que al cap de pocs minuts de començar el partit, el Vilafranca A. C. empenyà un joc violent i dur. Pallesaren en aquest partit llur forma i moral tota els jugadors dels Fúries, i especialment el porter Montrabà i el defensa Parrilla, que, en forma magnífica, salvaren el seu equip d'una desfeta. Pel Vilafranca A. C. es distingiren Pardo, Cusó, Sabater, Colomer i Mestres, que es comportaren correctament, ja que tots els altres, llevat del porter, jugaren amb una gran duresa.

Arbitratge amb poca energia Ferrer. Fúries del Casal: Montrabà, G. Llof, Parrilla, Balanya, Saumell, Moliner, Vicente, Vey, Figueres, Martí i Montserrat.

Vilafranca A. C.: Massachs, G. Llof, Sanç, Font, Sabater, Colomer, Pardo, Rovira, Figueres, Mestres i Cusó.

DE BLANES

Gran festival bil·liardístic per al dijous dia 28 organitzat pel B. C. Blanes.

L'expectació desvetllada amb motiu del gran festival bil·liardístic que se celebrarà a Blanes el dijous vinent, dia 28, és una cosa mai vista.

A Blanes no es parla d'altra cosa que del magne esdeveniment.

La demanda de localitats és gran, i de tots els indrets de la comarca s'anuncien expedicions per a presenciar les exhibicions.

No cal dir, puix que els incansables elements del B. C. Blanes s'ho mereixen.

La nostra més sincera felicitació a aquests, i en particular al seu incansable president, senyor Joaquim Oms.

JOAN ROMANS

DE VALLS

Valls Atlètic Club, 0.

F. C. Tarragona, 1.

De bon començament els tarragonins empenyeren un joc molt fort i portat a gran tren, ja que els dos punts en lligi eren els que li mancaven per quedar campió, i encara per gol average.

Els atlètics sortiren també disposats a guanyar, i això donà força vistositat al partit més que en cap altre lloc en joc defensiu, ja que aquestes línies d'ambdós equips desfeien gairebé totes les jugades de les davanteres contràries.

En canvi les davanteres, i especialment la valència, durant la primera part, no n'encertà ni una, pecant de joc alt, ja que feia una forta ventada; en canvi la del Tarragona, donada la major corpulència dels seus components, arribava més sovint a la meta atlètica.

Amb tot i el lleuger domini dels lliters, si una desgraciada jugada del mig-ala esquerra valenc no hagués marcat a la seva pròpia porta l'únic gol de joc defensiu, no solament no haurien guanyat, sinó que el partit s'hauria acabat amb un empat a zero, i amb això el Tarragona s'hauria hagut d'accontentar amb el segon lloc en la classificació del final campionat.

Cal convenir també que aquesta jugada desanimà per complet els atlètics, que fins a la segona part no es reanimaren, posant el màxim interès, almenys, per tal d'aconseguir l'empat, però el poc encert en unes jugades i la poca sort en altres féu que no poguessin aconseguir llur intent.

S. MAGRINYA

DE GIRONA

FUTBOL

La tercera jornada del campionat amateur ha donat el resultat següent:

La Bisbal venç el Girona per 3 gols a 0.

Port-Bou venç el Figueres per 6 gols a 0.

La classificació actual després d'aquesta jornada, i no comptant el partit inacabat Port-Bou-Girona, és la següent:

La Bisbal, tres partits: 6 punts.

Girona, dos partits: 2 punts.

Port-Bou, dos partits: 2 punts.

Figueres, tres partits: 0 punts.

BILLAR

El Girona Billar Club va organitzar el campionat de caramboles a una banda, el qual ha assolit un gran èxit.

Després dels partits de dissabte a la nit, la classificació establerta és la següent:

Primer equip: Vilà, 1 punt; Ferrer, 1; Busquets, 1; Pla, 0; Mas, 0.

Segon equip: Morillo, 1 punt; Gero, 1; Fornells, 1; Ribagent, 0; Carrall, 0.

Tercer equip: Adroher, 1 punt; Arbat, 1; Garcia, 0; Vilà, 0; Serrats, 0.

Durant la present setmana continuaran jugant-se els partits que marquen i que es presenten aït interessants.

A FIGUERES

Diada d'homenatge als campions de Segona Categoria Ordinària grup Girona.

El diumenge dia 17 ens visità l'equip de l'Olímpic F. C. per jugar a Figueres el darrer partit del campionat de Segona Categoria Ordinària grup Girona.

Essent ja virtualment campions del seu grup, el sudit encontre fou celebrat en homenatge dels jugadors figuerencs, la qual cosa feu que malgrat el temps plujós fossin nombrosos els espectadors que acudiren a presenciar l'encontre.

El matx fou una fàcil victòria del conjunt figuerenc, el qual no tingué necessitat d'emprar-se a fons per a assolir una victòria per 6 gols a 1, els autors dels quals foren Miquel (3), Bonal, Bussot i Colomer.

Formaren l'equip unionista Gancho, Bussot, Jaenel, Monera, Rosalenc, Vilata, Valls, Bonal, Miquel, Colomer i Vilà.

A la nit els fou ofert un àpat d'homenatge al saló de l'Hotel Espanya, el qual es veié molt concorregut, puix que foren més de cent els simpatitzants que hi concorregueren.

Com a fi de festa fou organitzat amb el millor èxit un ball extraordinari al saló del Casino Menestral.

DE MANLEU

G. E. C. Manlleu, 1- U. S. Figueres, 1.

El diumenge dia 10, l'equip de la Unió Esportiva Figueres va jugar el partit decisiu del campionat de Segona Categoria Ordinària grup Girona.

A les ordres de Zapater, auxiliat per dos líders col·legiats, van arribar-se:

G. E. C. Manlleu: Vilà, Gómez, Pla, Pla, Vela, Jaumila, Novoa, Riera, Vilà, Emilio i Serrallonga.

U. E. Figueres: Gausia, Bussot, Jaenel, Monera, Rosalenc, Vilata, Valls, Bonal, Miquel, Colomer i Vilà.

Tenint en compte la importància d'aquest partit (car un dels dos equips havia de resultar campió), no se sorprendé la cridoria del públic que volia que en sortís guanyador el seu equip.

L'avantatge de dos gols de primera volta féu que sortís al camp amb molta més serenitat que el seu rival i pocs moments de joc foren suficients per a donar-nos compte que la major retenció dels jugadors figuerencs i el coneixement de joc dels Jausia, Bussot, Miquel, etc., faria impossible la victòria de l'equip de Manlleu pel d'entusiasme i voluntat, però mancat d'aquella sang freda necessària per a poder acabar degudament els jugadors.

Podríem quasi resumir aquest partit dient que el Manlleu va jugar en en més quantitat que el Figueres, però aquest ho féu sempre amb més qualitat i el Manlleu va resistir pel seu entusiasme i el Figueres per la seva tècnica.

En una jugada iniciada per Valls, en la qual intervingueren Bonal i Colomer, aquest obtingué el gol figurenca i pocs minuts abans de finir el primer temps el Manlleu obtingué el gol de l'empat per mitja de Vilà.

A la segona part l'equip visitant sortí a mantenir l'empat, no sense que (malgrat el domini manlleuenc) es produís diversos perills a la porta defensiva per Vilà, qui ben ajudat per Gómez evità que els figurencs assolissin la victòria.

Felicitem els jugadors figuerencs per la seva brillant obtenció del títol de campions de Grup i sincerament hem de confessar que l'equip del Manlleu va entusiasmar-nos per la seva moral i els seus grans desigs d'obtenir la victòria, que no els hauria escapat a mans de cap més equip del seu grup.—C.

DE PUIG-REIG

C. E. Sallent, 0-C. E. Puig-reig, 3.

El diumenge passat dia 17 tingué lloc al camp d'esports de l'equip local el segon partit de la temporada del Campionat de Catalunya Amateur grup Manresa.

El partit no tingué res d'extraordinari, ja que ambdós equips rivalitzaren a fer-ho malament. El Puig-reig, a desgrat dels tres gols que marcà la davantera, fou el pitjor equip.

De l'equip visitant només direm que si en partits successius no millora l'actuació de diumenge passat no farà pas cap brillant paper en el present campionat. La primera part acabà amb el resultat de zero gols, malgrat el domini local. A la segona, en un últim moment ben executat per Cinc, Garriga, d'una capcinada, obté el primer gol. Això sembla que animà un xic els rengles locals i Rovira, d'un tret de lluny marcà el segon, i finalment Roca, en una jugada idèntica a la de Rovira, marcà el darrer. En aquest temps hi ha una temptativa d'agressió entre Figols i un jugador de l'equip visitant que té cura de talar la força pública. A les ordres d'un col·legiat amateur els equips formaren així:

C. E. Sallent: Mezquida, Junyent, Martí, Nonell, Ginell, Escala, Fané, Codina (R.), Codina (A.), Cervelló i Jover.

C. E. Puig-reig: Estruch, Boixader, Coromines, Pujol, Coscojuela, Cinc, Coscojuela II, Rovira, Garriga, Roca i Figols.—Corresponsal.

DE VILANOVA I LA GELTRU

C. S. Vilanova (selecció), 4.

Agrupació Ferroviària, 0.

El diumenge passat a la tarda se celebrà un partit amistós de futbol entre els equips del C. S. Vilanova, i de l'Agrupació Ferroviària, i que, al mateix temps, va servir d'homenatge al que havia estat brau defensor de la desapareguda A. O. Joan Baldrís. A l'edifici dels dos cercles jugaren amb molt d'entusiasme. I do-

nada la composició de l'equip del Vilanova, la majoria d'elements del qual eren joves, va palesar-se en aquest equip una major compenetració que no pas en el seu adversari. Demés, creiem que si el Vilanova hagués tingut la deria d'obtenir un resultat més falaguer, sens dubt eho hauria aconseguit. Però, no obstant, en el cercle de l'Agrupació Ferroviària, també hi ha haver algun element que se distingeix amb els germans Gálvez, Baldrís, Rovira i Messeguer.

A poc de començar l'encontre, el Vilanova va obtenir el seu primer punt, de l'interior esquerra Emilio. A mitjans d'aquest temps, de resultes d'una reacció de la davantera vilanova, Trias aconseguí apuntar-se el segon gol i al segon temps, en no saber entendre's la defensa de l'Agrupació, l'extrem esquerra Baldrís, marcà el tercer i quant faltaven per tal de acabar la partida, el mig ala dreta, Trias, féu el quart gol.

La formació dels equips era la següent:

C. S. Vilanova: Ferrer, Cuenca, Vidal, Trias, Sebastia, Pedro, Rios, Valcárcel, Bertran, Emilio i Baldrís.

Agrupació Ferroviària: Vidal, Gálvez, II, Rovira, Tubau, Pedrol, Galvès, Contreras i Messeguer.

L'arbitratge, a càrrec del senyor Roca, fou acceptable.—S. M.

DE SANT ADRIÀ DE BESOS

Futbol amistós

El diumenge dia 17, a les deu del matí, al camp del "Gra d'Arena", del districte segon, una selecció de la secció ciclista de la Penya Blaus s'enfrontà amb l'equip de la Comissió de festes de la mateixa entitat per tal de calibrar com cal la brillant actuació dels ciclistes d'ençà que començaren a actuar.

Els dos bàndols es llançaren a la lluita amb ganes de triomfar, si bé toparen cadascú amb la resistència mútua que féu que la partida acabés amb el mínim resultat d'un gol a favor dels de la Comissió, marcat per Gil I.

Reorganització d'una secció

La mateixa Penya Blaus és la que aquesta setmana passada efectuà una reunió dels inscrits a la secció de futbol per tal d'ocupar-se de la seva reorganització en vista a la celebració d'encontres amb equips locals i forans dins la present temporada.

CORRESPONSAL

LA BISBAL

gua ens advertís—oportuna ad-

Futbol o water-polo? La pregunta es devaluava impetuosament, davant el bàssal d'aigua que era el camp d'esports, i, ultra això, aquest estat deploable del terreny de joc, l'aigua — en determinades ocasions queia amb una furia apocalíptica — féu que gaudíssim d'una temperatura fresca, fresca.

Resultat de l'esplendidesa (!!!) del temps, fou que els jugadors haguessin d'acabar l'encontre completament esfegats i amb uns equips que constituïen una veritable elegia a la netedat... I que deixéssim de veure un gran encontre.

Això no vol dir que la partida — de veritable campionat — no fos emotiva i interessant. Ambdós equips breuaren amb entusiasme dignes d'elogi, i, en moltes ocasions, quan per no sabem quin miracle, podien mantenir-se una estona sense que el fang i l'aigua ens convertís en oportunitat d'advertència! — que existís, veïen jugades d'una bellesa esplèndida.

Domini altern. Noblessa. I tantes caigudes com volgues... Heus ací breument sintetitzada, la característica de l'encontre.

Malgrat que en un partit d'aquesta mena es fa bon xic difícil apreciar amb exactitud la valua dels equips, direm que els locals ens agradaren molt, però molt més, que en les darreres partides que els havien vist. L'equip apareix visiblement modificat, val a dir que amb el "tercer de fons", amb Lienes, ha guanyat notablement. La mitja, amb Company a l'extrem, rutila amb esplèndida regularitat i la davantera és tota una altra cosa. Camí, conduint-la, no ens féu recordar Jofre, un element de valua indiscutible traspassat suau a la reserva del Figueres. Aduch creiem que Cané juga molt millor que aquest xicot de Corsà. Sobretot té més domini de la pilota.

El Port-Bou va agradar-nos l'una manera extraordinària. Tot l'onze juga amb una cohesió magnífica. La defensa, és quelcom de seriós. Els extrems, dos xicots que juguen molt bé. I la resta de l'equip, no desmereixen gaire. En el seu camp de joc serà ben difícil que li arribassin els dos punts.

L'àrbitre senyor Satorra, col·legiat gironí, palesa una incapacitat absoluta.

D'ARTES

Comptició cancarana

Bages - Vallès

C. E. Artesana, 4 - U. E. Monistrol, 4.

Concursament d'aquest torneig va ésser el passat dia 17. Enmig de gran animació i en temps no menys esplèndid tingué lloc aquest partit, que transcorregué molt animat pels dos bàndols.

Lleugera pel·lícula del partit:

Durant 25 minuts i contra el sol els locals es defensaren tan bonament com poden; fins que els forasters aconseguiren marcar al seu favor; mitjançant la col·laboració d'un mig ala local, que introduí l'esfera al seu propi marc en intentar una curula. Quatre minuts més tard Roqueta aconseguí l'empat d'una forta canonada. Gràcies a l'exterior dreta, els forasters aconseguiren de tot avantatge, que es contrarestarà novament mitjançant el mateix Roqueta. Cinc minuts després, Mur obte el tercer gol per als locals i poc després empaten els forasters per mitja del seu davanter cent, Mitja part.

La segona sequeix igualment animada. Al cap de dotze minuts els monistrolencs aconseguiren marcar novament gràcies a una coratjada del seu exterior dret. Seguidament ve l'empat en aprofitar Malpica una passada portua de Roqueta.

La resta del temps, seixent molt aferrissada la partida. Uns i altres empaten la victòria, però aquesta, com a femella coqueta, és esquiva. I fineix el partit amb un ben meregut empat.

El públic, més foraster que de la localitat, es mostrà correcte i esportiu, deixant a part lleugeres excepcions.

Altres resultats de la Competició:

C. E. Sampedor, 1 - F. C. Avinyó, 0.

C. E. Lorenç, 7 - C. E. Navarres, 1.

Puntuació:

C. E. Lorenç 11 0 0 7 12

C. E. Sampedor 11 0 0 1 0 2

C. E. Artesana 10 0 1 4 1

U. E. Monistrolencs 10 0 1 4 1

P. C. Avinyó 10 0 1 0 1 9

C. E. Navarres 10 1 0 1 7 0

Recordem—el contrast és un aliat eficientíssim del record—els brams dels idotes de la nostra terra.

I bé: ¿En què consistí aquella tasca? ¿Sota quins postulats va desenvolupar-se? ¿Quines resultants va donar? Tots la sabem. Tots sabem que els Municipis de les esglésies catalanes, per damunt d'altra cosa, imposen una moralitat, completa, completa, completa en les èpoques del caciquisme. I ultra això, portaren a terme una tasca. I aquesta tasca va inspirar-se en uns postulats.

Aquesta tasca consistí en posar clar i explícit perquè haguessin de cercar-ne interpretacions. Es feren susceptibles. Eren els d'aquells que es consideraren sempre omnipotents i ja no ho foren. Eren els dels que damunt d'ells queia inexorablement el cúmul d'uns pretesos prejudicis. Era que llavors començava una època d'igualtat absoluta entre tots els ciutadans.

Aneu avui per les comarques catalanes. Vistiu, sobretot, aquelles ciutats i viles que coneixíeu d'abans. Recorreu llurs carrers, i els vostres ulls restaran admirats amb les millores aconseguides. Seguiu el vostre peregrinatge i trobareu una escola nova, o una biblioteca, o una institució de cultura popular. Demaneu per la tasca que hi féu l'Ajuntament d'Esquerra. I en molts llocs us assabentaran que revisaren els comptes de la dictadura i que demanaren responsabilitats. I afegeiran, encara, que aquell Ajuntament portava a terme una administració honrada i exemplar.

S'esdevingué el 6 d'octubre... Aquells homes compliren el seu deure. Els esdeveniments es precipitaren amb rapidesa. Ni una vacil·lació, ni un dubte... Deixaren, destituïts, llurs càrrecs, per anar a la presó. Es feren càrrec del govern de la ciutat, de la vida, del poble, aquells que tant s'aferrissaven. Els de la demagogia, els del fanatisme, els bramadors incorregibles, els carlins, els de la dictadura, els lligatges, els radicals... El conglomerat d'honorables ciutadans, que en èpoques que semblava que no havien de tornar mai més, llangueren a llurs mans aquells càrrecs.

Que s'ha fet? Si volguéssim escatir i explicar i situar-nos en aquest moment, estem segurs que un fastíu violentíssim ens impossibilitaria d'acabar la nostra tasca.

No parlem de totes aquestes coses. Preferim no dir-los el que són, perquè això tothom ho sap. Fem el contrast. L'ofrem—amb la terrible exemplaritat que deparen els fets—al poble. No podríem, però, emprar aquells procediments de la difamació i la insidie. Això és reservat a segons qui. A persones—la paraula s'ha escapat involuntàriament—que de la decència i de la moralitat no tenen una idea tan prima, tan difusa, que la desconeixen per complet. Nosaltres, pel contrari, oferim fets. I els fets han parlat. I han parlat amb una eloqüència tan gran que no calen comentaris, ni recordats, ni campanyes passades. Campanyes passades, una de les quals—la de l'adveniment de la República—es desenvolupà sota una consigna que recobria, cada dia, una actualitat esgarriosa. Era: "Pena de mort al lladre!"

Emili Vigo Verdader

D'ESPARREGUERA

Hi hagué una època no gaire llunyana durant la qual la nostra vila va veure envaïda de cap i volta per un flagell de polítiques de "galeries", omentent cada barrabassada que fins els més indiferents en política els reordenen amb fàstic.

Tots sabem que per contrarestar les activitats esguerranes d'aquesta localitat, la missagra antilibrat i reaccionària cent a organitzar-se, formant un centre polític, essent l'extrem del "càrcel" local i on les seves files foren engrossides constantment per homes mancats de sentit comú, com ho han demostrat, en la seva actuació, puix que estan compromesos en aquest flagell de polítiques de "galeries", omentent cada barrabassada que fins els més indiferents en política els reordenen amb fàstic.

Tots sabem que per contrarestar les activitats esguerranes d'aquesta localitat, la missagra antilibrat i reaccionària cent a organitzar-se, formant un centre polític, essent l'extrem del "càrcel" local i on les seves files foren engrossides constantment per homes mancats de sentit comú, com ho han demostrat, en la seva actuació, puix que estan compromesos en aquest flagell de polítiques de "galeries", omentent cada barrabassada que fins els més indiferents en política els reordenen amb fàstic.

Tots sabem que per contrarestar les activitats esguerranes d'aquesta localitat, la missagra antilibrat i reaccionària cent a organitzar-se, formant un centre polític, essent l'extrem del "càrcel" local i on les seves files foren engrossides constantment per homes mancats de sentit comú, com ho han demostrat, en la seva actuació, puix que estan compromesos en aquest flagell de polítiques de "galeries", omentent cada barrabassada que fins els més indiferents en política els reordenen amb fàstic.

Tots sabem que per contrarestar les activitats esguerranes d'aquesta localitat, la missagra antilibrat i reaccionària cent a organitzar-se, formant un centre polític, essent l'extrem del "càrcel" local i on les seves files foren engrossides constantment per homes mancats de sentit comú, com ho han demostrat, en la seva actuació, puix que estan compromesos en aquest flagell de polítiques de "galeries", omentent cada barrabassada que fins els més indiferents en política els reordenen amb fàstic.

Tots sabem que per contrarestar les activitats esguerranes d'aquesta localitat, la missagra antilibrat i reaccionària cent a organitzar-se, formant un centre polític, essent l'extrem del "càrcel" local i on les seves files foren engrossides constantment per homes mancats de sentit comú, com ho han demostrat, en la seva actuació, puix que estan compromesos en aquest flagell de polítiques de "galeries", omentent cada barrabassada que fins els més indiferents en política els reordenen amb fàstic.

Tots sabem que per contrarestar les activitats esguerranes d'aquesta localitat, la missagra antilibrat i reaccionària cent a organitzar-se, formant un centre polític, essent l'extrem del "càrcel" local i on les seves files foren engrossides constantment per homes mancats de sentit comú, com ho han demostrat, en la seva actuació, puix que estan compromesos en aquest flagell de polítiques de "galeries", omentent cada barrabassada que fins els més indiferents en política els reordenen amb fàstic.

Tots sabem que per contrarestar les activitats esguerranes d'aquesta localitat, la missagra antilibrat i reaccionària cent a organitzar-se, formant un centre polític, essent l'extrem del "càrcel" local i on les seves files foren engrossides constantment per homes mancats de sentit comú, com ho han demostrat, en la seva actuació, puix que estan compromesos en aquest flagell de polítiques de "galeries", omentent cada barrabassada que fins els més indiferents en política els reordenen amb fàstic.

Tots sabem que per contrarestar les activitats esguerranes d'aquesta localitat, la missagra antilibrat i reaccionària cent a organitzar-se, formant un centre polític, essent l'extrem del "càrcel" local i on les seves files foren engrossides constantment per homes mancats de sentit comú, com ho han demostrat, en la seva actuació, puix que estan compromesos en aquest flagell de polítiques de "galeries", omentent cada barrabassada que fins els més indiferents en política els reordenen amb fàstic.

1935 C I N E M A 1936

Pels cinemes

Breu comentari de's films que hem vist

Catalunya presenta **Madre Alegria**

Comentant els darrers films peninsulars presentats, els nostres lectors s'hauran donat compte que hem produït els elogis d'una manera desafortunada en nosaltres. Jo he de dir-los que aquests no ovelen a cap mena de favoritisme, sinó per creure honorablement que l'avang que en cada producció es fela patent n'eren mereixedors. Sostenia el criteri que l'adulació és la pitjor conselleria; per això lamento que als crítics no ens guí a tots una mateixa finalitat i, per tant, no ens faci veure les coses des d'un mateix pla a l'objecte de comportar-nos per un igual. Ara mateix, amb motiu de la presentació del film que ens ocupa, o sigui "Madre Alegria", cal veure la disparitat de comentaris emesos. No crec que hagi de contar-vos, lector amic, el motiu; el coneixeu de sobres... Qui en dubti, no té més que interessar-se pels resultats d'aquesta mena de fer crítics, mirant les

tingut altra cosa que fer teatre cinematogràfic i, el que és pitjor encara teatre dolent.

Josep Buchs no ha sabut o pogut, aneu a saber, imposar-se com a director als artistes, i aquests, procedents en la seva majoria del teatre, ha actuat en tot moment segons la norma establerta en el teatre; així, doncs, per poc observadors que siguem constatarem que el set treball no esdevé mai natural, perquè esperen començar l'acció en el precís moment que el director ha donat la veu de "rodar" o "motor", cosa que produeix molt mal efecte; aquest defecte, no obstant, podria haver estat eliminat d'haver-se'n tingut cura.

De més a més, i en aquest punt el director no té perdó, la cambrà durant tot el film resta incrustada al centre del decorat com si fos l'apuntador; ni per un moment intenta desfer-se de la mandra, a l'objecte de seguir a aquest o a aquells personatge; si veieu el film, observeu que sem-

pre són aquests els qui es colliquen apinyats davant l'objectiu, i, naturalment, les escenes, per manca de mobilitat, esdevenen fredes i monòtones, sense gota de vida, la qual cosa dona per resultat, si es té en compte també que la fotografia i el so tenen molt a desitjar, que cinematogràficament parlant, l'efecte glosal és deplorable.

Ja que ens hem estès amb el comentari, sigui'n permès, tot abusant de la vostra benvolença, d'aprofitar l'ocasió que el film ens ofereix, per demanar a les editores que deixin, almenys per algun temps, d'adaptar més obres teatrals; hora és de començar a rodar coses escrites directament per al cinema; altrament, tot l'avang tècnic adquirit, per manca d'interès i novetats argumentals no servirà absolutament de res, puix que amb el procedir actual no s'obtidrà sinó defraudar el públic. Cal, així mateix, acabar d'una vegada, jo diria per sempre, d'abusar, tot explorant els sentiments del públic, de presentar més criatures a l'objecte de trencar-los el cor. Aquesta mena de truc sentimental cal desterrar-lo, creieu-me.

No sabem el dolorós que m'ha estat, jo que sempre he prestat el meu modest ajut al cinema nostre, haver de fer un comentari tan agre com el que acabo de fabricar, però sincerament crec que és exposant la veritat que obtindrem el perfeccionament que tots desitgem.

P. VENTURA I VIRGILI

Tivoli presenta El malvado Carabel

En el distingit teatre-cinema del carrer de Casp, el dijous passat, a la nit, Ulfrims ens presentà "El malvado Carabel", adaptació cinematogràfica de la popular novel·la de Wenceslao Fernández Flórez, que constitueix la segona de les produccions que l'esmentada marca ha rodut en el nostre país.

La tècnica d'aquest film, basada en el treball del director, no pot ésser més reeixida. Tant el moviment de la cambrà com la concepció, execució i distribució de les escenes acusen vigorosament la intel·ligència clara i la mà experta d'Edgar Neville. Però el mèrit que nosaltres trobem més remarcable en aquest és la gran identificació espiritual que es troba entre el director del film i l'autor del llibre, sense que les influències literàries d'aquest hagin desnaturalitzat la visió cinematogràfica d'aquell.

En efecte, tota la ironia, tota la sàtira i tot l'humorisme del celebrat novel·lista gallec està cinematografiada amb la mateixa intensitat que ho està impresa en les pàgines del llibre. Els qui hagin llegit aquest, poden acudir a veure la cinta amb la seguretat de no quedar defraudats.

En parlar de la tècnica, hem fet constar que ens referim a la basada en el treball del director, perquè als molts mèrits que trobem en la tasca de Neville, no n'hi podem afegir cap procedent

del que podríem dir-ne tècnica de laboratori. Sense ésser una cosa detestable, la fotografia, el muntatge, la sincronització, etc., queden a un nivell molt inferior al de la major part de les produccions peninsulars que hem presentat aquesta temporada.

També és una llàstima que no s'hagi tingut cura en escollir els personatges secundaris, el poc reeixit treball dels quals malmeten el conjunt de diverses escenes. Els papers principals estan ben retribuïts, particularment el del personatge central, en el qual Antoni Vico palesa el fonamentades que eren les esperances que feu concebir en el seu debut al lleng. Antonieta Colomer, malgrat interpretar el principal personatge femení de l'obra, realitza una actuació curta, que no li permet cap llumament personal. El mateix pot dir-se de Palacios, Alexandre Nolla i Amèlia Sánchez Arfio, molt ben identificats a la psicologia dels personatges que representen.

L'argument de l'obra és sobrerament conegut perquè ens disculpi de parlar-ne. La història de l'oficinista incapaç de matar una mosca que, per efecte de les circumstàncies, vol tornar-se un malvat, sense que la seva bondat innata li ho permeti, està explicat amb característiques galbrec exactes a les impreses en l'obra de Fernández Flórez.

PATRICIA ELLIS

Nova pel·lícula espanyola

Una nova pel·lícula espanyola serà presentada dintre de poc, una pel·lícula feta amb honorabilitat artística, una pel·lícula d'ambient andalus que reflecteix fidelment la gràcia i bravesa de la típica regió espanyola. L'autor va saber harmonitzar amb mà

mostra el caràcter passional i l'allegria, la nota dramàtica i la còmica en continua alternativa, sense convencionalismes ni xavacaneria.

Ens referim a la producció "Rosario la Cortijera", producció sonora basada en l'obra del mateix títol de Paso i Dicenta (fills).

L'argument destaca meravellosament el costum d'Andalusia amb tot el seu esplendor i amb tot el seu valer.

"Rosario la Cortijera", per al rodatge i filmació de la qual s'han emprat tots els mitjans i elements amb què compta actualment la tècnica cinematogràfica moderna, és una pel·lícula

Maryland presenta Estrictamente confidencial

Si una de les finalitats que es proposa Franck Capra, en dirigir el rodatge de "Estrictamente confidencial" (Broadway Bill), era el d'exposar-nos d'una manera cruda l'ambient i la psicologia nord-americana, amb tot el seu dinamisme i l'absència de prejudicis superficials en què es desenvolupa la gent d'aquell país, hem de convenir en què ho assolix d'una manera absoluta. Perquè el film estrenat abans d'ahir al "Maryland" és, en el fons, una exposició diàfana de la ideologia i de l'activitat dels nord-americans, exenta, a vegades, de totes aquelles inconveniences socials i morals que topen de ple amb el nostre temperament.

Després del que acabem d'exposar, hom pot comprendre les dificultats que les esmentades circumstàncies constitueixen perquè el nostre públic pugui identificar-se plenament amb l'acció i personatges de l'obra. No obstant, no pot dir-se, precisament per les raons esmentades, que "Estrictament confidencial" sigui un d'aquells films saturats d'in-

versemblances, com succeeix en tantes altres produccions sortides de Hollywood.

Sense superar el treball que li hem vist realitzar en altres cintes, com, per exemple, en "Dama por un día" i "Sucedió una noche", Franck Capra ens ofereix una trama perfectament lligada i, de més a més, algunes escenes d'una força expressiva contundent, admirables de concepció i d'execució, com la de la mort del cavall, rebutat per l'esforç suprem de la cursa i la en què acaba el film, quan el pare de la protagonista abandona les seves filles i gendres, que sempre han necessitat de la seva producció moral i econòmica, per a marxar amb Warner Baxter, divorciat de la seva primogènita i a punt d'embaridar-se amb la filla petita — Myrna Loy —, en la qual aquell ha trobat un ajut i una comprensió inexistents en la seva ex-muller.

Els dos esmentats protagonistes, a l'altura de la seva fama, ben secundats per la resta d'artistes que intervenen en el film,

Capitol presenta Pasaporte a la fama

L'extraordinària aventura d'un dependent d'oficina que s'assembla, com dues gotes d'aigua, a un "gangster", el qual porta preocupada de temps a la policia, ha servit perquè aquest director tan intel·ligent que s'anomena John Ford ens ofereixi un film per tots conceptes excel·lent.

No ens atrevirem a dir, després d'haver vist "El delator", que aquest film sigui la millor obra de John Ford. Però, sense cap mena de dubte, "Pasaporte a la fama" és una obra mestra en la qual hom no sap què admirar més, si la competència del director de la producció—John Ford—o la magnífica interpretació del personatge aglutinant de la cinta: Edward G. Robinson.

El film és ple d'encerts. Encerts que culminen ara en la rialla, ara amb l'angúnia per la preocupació del tímid dependent Jones. Hi han escenes tan còmiques que sembla que el film només tingui aquest objecte: fer riure. Però, per altra banda, hi ha la part dramàtica — no és ben bé dramàtica, sinó angüinosa — que viu el protagonista, en la qual sembla que s'hagi volgut fer un examen psicològic del personatge i posar a la superfície les seves reaccions davant un cas tan extraordinari.

Edward G. Robinson és un dels actors de caràcter, de treball més impressionant que hem vist al lleng. Viu els seus papers amb tanta força de veritat i matissa les seves expressions tan vivament, que en les seves interpretacions hi traspuja una alenada de vida, una energia i una personalitat que corren. En aquest film té ocasió de posar a contri-

bució els seus extraordinaris dots de gran actor interpretant dos personatges de característiques completament oposades, amb una sola figura, i en fa de tots dos personatges dues creacions.

La cinta és portada amb un ritme àgil i l'acció està sempre subjectada al nervi de l'assump-te. Vivim les vicissituds del pobre dependent Jones quan es veu dominat pel seu sociat el bandit Mannion.

Es un film excel·lent del qual servarem un bon record per les atrevides situacions que resol John Ford, amb la seva peculiar mestria, i pel treball de E. G. Robinson.

AVUI, GRAN EXIT

METRO Selva — MAYOR PASADIS

La Indomita

Jeanne HARLOW William POWELL

amb EL TROCADERO, el ball de la sensació

FEMINA

Femina presenta La indomita

Al Femina la Metro ha presentat un film dirigit per Victor Fleming, titulat "La indomita".

El tema que tracta aquesta cinta ofereix ben poques originalitats. El mateix assumpte, amb algunes variants de forma, però molt poques de fons, l'hem vist transportat al lleng un gran nombre de vegades. Tema que acusa el segell característic dels costums i l'ambient cent per cent americà. Aquest ambient, però, s'ha volgut carregar tant, que, en

diverses ocasions, resulta fals i inversemblant, amb el qual perd naturalitat moltes escenes. En pel·lícules com "La indomita", en què, en el fons, es pretén donar una lliçó moral, no es poden acceptar escenes d'una absurditat tan manifesta com la d'algunes que es produeixen en l'esmentada producció, particularment després de la meitat de la cinta, en què les actituds i decisions dels personatges de l'obra es fan més incomprensibles i aquell ambient de què hem parlat, desglossat i inoportú, contribueix a empitjorar-ho tot.

A no ésser per aquests inconvenients, derivats de la part argumental, "La indomita" hagués pogut, malgrat oferir-nos en el seu tema, poques novetats, assolir un bon èxit, puix que, ultra la seva presentació escènica, l'luxosa i acurada, i de la seva tèc-

nica cinematogràfica perfecta, no pot oblidar-se que figuren en el repartiment noms de prestigi tan sòlida com els de Jean Harlow, William Powell, Franchot Tone i May Robson, entre altres igualment acreditats en papers de menys envergadura, tots els quals porten a cap una actuació elogiada en tots aspectes, particularment la primera, que mal com en aquest film havia trobat una ocasió tan favorable per a palesar la seva capacitat artística. William Powell la segueix en mèrits, actuant amb la naturalitat i el flegmatisme que caracteritza totes les seves actuacions.

CAPITOL

UN PROGRAMA EXTRAORDINARI

MEITAT HUMOR

PASA una gran pel·lícula!

EDWARD G. ROBINSON

Pasaporte a la fama

MEITAT MISTE

i també

«TODOS SOMOS UNOS»

pel·lícula Universal per Alice Brady i Douglas Montgomery

Sessió continua de 4 a 12'30

Fantasio

AHIR, COM TOTS ELS DIES, S'ESGOTAREN TOTES LES LOCALITATS

per admirar l'art inimitable de

Martha Eggerth

i **Philipp Holmes**

en

CASTA DIVA

Música de W. SCHMIDT-GENTNER

Escenari WALTER REISCH

Director: CARMINE GALLONE

ALLEANZA CINEMATOGRAFICA ROMA

Suprem homenatge a Bellini. — Els amors d'un geni i la veu meravellosa de MARTA EGGERTH

CIFESA, LA TORXA DELS EXITS

presenta la superproducció nacional

Un film de Francisco Elías con

Antorrita Colomé Félix de Pomés

Un film humorístic de llares i sirenes

Música del mestre Lizcano de la Rosa, executada pels Crazy Boys

DEMA, ESTRENA AL CINEMA CATALUNYA

COLISEUM

Fidel a la seva norma de variar constantment els seus programes, el Coliseum retrata en ple èxit la bella producció humorística "Noblesza obliga", creació de Carlos Laughton, per a donar pas a una altra producció de gran comicitat al mateix temps que bell espectacle. Es tracta de la cinquena gran comèdia musical d'Eddie Cantor, realitzada a tot luxe, com les anteriors.

Al voltant d'Eddie Cantor, més gràcies i ocurrent que mai, el productor Samuel Goldwyn ha posat uns sumptuosos decorats, bellíssims noies i alegres cançons, que ha donat per resultat una producció que supera "Torero a la fuerza" i "Escándalos romanos". L'aguda picardia d'Ethel Mermal i la seva bonica veu rim molt apropiadament amb la tasca còmica d'Eddie Cantor. Ann Sothorn, la rossa estrelleta, i George Murphy, de baronivola i gallarda desimboltura, són la parella sentimental. Eva Sully, co-neguda vedette de varietats nord-americana, ocupa un rellevant lloc al costat dels seus companys. Les cançons foren escrites per Gus Kahn i Walter Donaldson; els

Catalunya

cinema del carrer de les Corts Catalanes.

La pujant editora Gifesa ens presentarà demà, en aquest cinema, una pel·lícula de muntatge. No són, certament, els muntis dels nostres clàssics, però tenen tota la gràcia i l'atracció d'aquells, dintre del seu ambient cosmopolita.

El seu creador, Francesc Elies —ironia subtil i excel·lent visió cinemàtica— els ha incorporat a la seva realització "Rataplan", protagonitzats per Roma Taeni, Albert Barrena i Rafael Señalada, tots aquests en el pla de muntis definit.

Encara hi han uns altres muntis amb doble personalitat: Félix de Pomés, el protagonista del film "Admirable sobrietat del qual ha estat elogiada per tothom que coneix privadament la pel·lícula"; Lluís Villasil, que caracteritza un graciós detectiu tartamut, i Teodor Busquets, un "punt d'interrogant" que resulta un veritable "punt" per als personatges d'aquesta comèdia cinematogràfica.

La sátira traça una línia directriu a tota la pel·lícula. Tema

pel film en si, sinó per la força aclaparadora del seu significat, fent revivir la figura mundialment coneguda del gran savi Pasteur.

Hem de reconèixer que Sacha Guitry ha estat prou intel·ligent en resumir el film a algunes anècdotes de la vida d'aquest gran home i per aquest sol fet el film pren una força emotiva que li assegurarà l'èxit a qualsevol país on sigui presentat.

En els altres films, com ja he dit, no hi ha res de nou. Simone Simon i Enric Bauer passen sense pena ni glòria en el film "Por unos ojos"; Jean Murat i Anabella en "El equipaje". Fan, per altra part, vodevils, films de misteri, els quals fan una fortor de teatre que espanta. Aquests són els films que en podríem dir nacionals.

Els films francesos no han perdut encara aquell regust de l'amant, el pagà, el fulano de l'amant i del director i de l'administrador viduers dels anteriors.

En resum, les produccions franceses pateixen d'un mal crònic: la falta d'intel·ligència en la part constructiva del film, la falta de dinamisme; sempre presoners d'un diàleg més o menys literari, però lent i pesat en un grau màxim.

El valor de les produccions nacionals franceses no es salvarà per un proteccionisme més o menys declarat de l'Estat; és necessari una força constructiva, un coneixement profund del cinema pur, que els directores francesos, igualment que els nostres, desconeixen.

Els decrets lleis de Laval no salvaran a la cinematografia francesa si aquesta no porta en si mateixa la cultura cinematogràfica necessària per a produir obres mestres.

Dintre el mínim percentatge de films estrangers que són permessos de passar pels llens dels cinemes parisiens es destaca la producció anglesa "Bozamo", film realitzat per Lluís Korda. Aquest film, destinat a una propaganda

nema Apolló; però està molt lliny d'aquella esplèndida interpretació del film "Jo sóc un fugitiu". En canvi, en el mateix cinema donen un film de Warren Williams, "No aposteu sobre les roses", que és una meravella d'humorisme ianqui. James Gagney triomfa en tota regla en dos films

Coliseum

Avui, NIT

de gangsters, i, per fi, Miriam Hopkins es defensa en el film de color "Berkeley Square", que en realitat no arriba a ésser la meravella que els seus realitzadors volen fer creure.

"Un embolic de família", amb el gran actor ianqui Fields, aconseguirà la seva 150 representació al Ursulines.

Aquest és el resum de la vida cinematogràfica a la "Ville-Lumière". Poca cosa en si; en els fons, cap novetat. Les converses amb els que segueixen d'aprop el moviment cinematogràfic resulten monòtones, degut a la falta

TEATRE

Crònica setmanal

Romea: Paulina Singerman, actriu excepcional

L'Argentina és un país de grans artistes teatrals. Els barcelonins en sabem quelcom. A l'escenari del Romea, fa uns anys, hi feu una actuació inoblidable Camila Quiroga. L'actor Enrique de Rosas gaudeix entre nosaltres d'un prestigi reconegudíssim.

Ara, a la llista hi podem afegir Paulina Singerman, l'actriu el cognom de la qual, temps enrera, per obra i gràcia de la seva germana Berta, assolí una popularitat a Barcelona.

Paulina Singerman és una artista il·lustre. Ja sabem que aquest adjectiu d'il·lustre evoca més aviat una solemnitat que no és troba en Paulina Singerman. Paulina, a l'interès de tantes altres il·lustres actrius, és una dona jove i graciola. El seu art és fet de somriures i de matissos delicadament femenins. Quan riu, quan plora, quan amenaça, quan suplica, sempre, sempre l'assisteix aquesta divina gràcia que només és possible en una noia bonica i intel·ligent que té arrelat a l'ànima el sentit de la comèdia.

Paulina Singerman empena l'escena. El seu treball és essencialment dinàmic, tot ple de contrastos. Les coses més insignificants, dites per ella, agafen un relleu formidable. Ella, per si sola, és un espectacle.

Al Romea, on actua, s'està guanyant l'admiració i el cor — vic-

PAULINA SINGERMÁN

toz i Blanca Tapia, i els actors Lalo Bouhler i Enrique Serrano. Tots ells donen una interpretació admirable a la comèdia "Amor", de l'autor brasiler Oduvaldo Vianna. Una obra lleugera, intrínsecament, que té tota l'alegre vivacitat d'un film, bastida damunt una graciola història de gelosia.

Polorama: «Sola», de Muñoz Seca

Delen que el senyor Muñoz Seca havia observat en el públic una reacció a favor dels temes sentimentals. Els espectadors estarien cansats ja d'astracanades i, de cop i volta, s'haurien tornat seriosos. "La Papirusa", "Madre Alegria", etc., haurien estat tants senyals d'aquesta girada del gust del públic.

"Sola!" vol ésser la contribució del senyor Muñoz Seca al corrent sentimental. En aquests tres actes estrenats al Polorama el popular autor còmic ens vol entretenir contant-nos la història d'una pobre orfena, explotada per la família, que s'enamora d'un noi, també orfe, que es simula pobre i acaba resultant un duc, etcètera.

Tot tronat, tronadíssim. L'enginy, que algunes vegades acompanya el Muñoz Seca còmic, el desempara quan es posa seriós. Hi ha un personatge, l'ombra de la mare difunta, que va errant per l'escena, que en lloc de patètica, a l'autor li resulta involuntàriament còmica.

I d'unes quantes ocurrences que el senyor Muñoz Seca deu creure agressives per al règim pel poc gracioses que són, no val la pena de comentar-les.

La senyora Maria Fernanda Ladrón de Guevara interpreta "Sola!" amb la delicadesa en ella habitual.

Principal Palace: «Bodas de sangre», per Margarida Xirgu

Molta expectació pel debut de Margarida Xirgu al Principal Palace. Encara que l'obra — "Bodas de sangre" — ja era coneguda dels barcelonins, la gran actriu en prometa una versió nova, d'acord amb el pensament de l'autor.

I l'expectació no ha restat defraudada. "Bodas de sangre", sota la direcció de Cipriano Rivas Cherif i interpretada pels excel·lents elements de la companyia de la Xirgu, adquireix una intensitat trágica impressionant. "Es tracta d'una tragèdia andalusa", digué l'autor. I així és.

Hem sentit com aquests dies al·lunyats comentaries delen que preferien "Bodas de sangre" a "Yerma". No ens sorpren. "Yerma" és gairebé una figura que arriba gairebé a la inhumanitat. En canvi, el drama que ens presenta "Bodas de sangre" és una cosa directa, viva, fonamentada en amor i odi primaris desfermats.

La companyia de Margarida Xirgu dona la millor interpretació possible a "Bodas de sangre". I no ens referim pas exclusivament al treball dels actors,

sinó a la totalitat de l'espectacle escènic. La plàstica hi és curada amb la mateixa minuciositat que el text i que la música. Tots els factors teatrals intervingen per produir una representació que és, indubtablement, l'estore teatral més brillant que mai s'hagi vist per aquestes terres.

Federico Garcia Lorca ha trobat uns interpretes immillorables en els artistes que acobilla la Xirgu. Ella, i al costat d'ella les senyores Amèlia de la Torre, Isabel Prades, Ariño i els senyors López Lagar, Alvarez, Diosdado, Contreras, etc., per no esmentar tots els noms d'un agrupament admirable, han posat en "Bodas de sangre" tota la passió i tota una ciència de l'escena remarcables.

I el decorador José Caballero ha realitzat uns escenaris molt bells i uns vestits simplement deliciosos.

El públic del Principal Palace ha respost amb el seu entusiasme a l'entusiasme de l'autor i dels realitzadors.

A. A.

Còmic: «Mujeres de fuego»

En matèria de revistes frívols, sembla que tot ja hagi estat dit. Però hi queda sempre matèria pels autors que no tinguin manies i vulguin tirar al dret. Dos d'aquests són els senyors Muñoz Román i González del Castillo. El llibre que han escrit per "Mujeres de fuego" és d'aquelles coses que, per l'absurd, recusen el comentari.

El senyor Alonso ha posat música en aquest llibre. Una música que no passa de discreta, sense cap fragment d'aquells que engrapen el públic.

El millor de "Mujeres de fuego" és la presentació fastuosa i la interpretació que hi donen les "vedettes" Mapi Cortés, Isabelela Nájera i Tereseta Moreno, ajudades pels còmics senyors Santpere, León i Alares.

L'èxit de "Mujeres de fuego" es deu, doncs, als responsables de la "mise en scène", als interpretes i a les "girls".

Olympia: El darrer programa de circ

Amb la incorporació del prodigiós Howard Nichols, un malabarista incomparable, el programa actual de l'Olympia ha quedat molt arrodonit.

Entre les atraccions millors asenyalem després als Mutts Bros, humoristes anglesos que realitzen un treball d'equilibri, dalt de cinc taules superposades; la "troupe" Bradford, perxistes molt bons, i els quatre Rastells, còmics i experts damunt del lit elàstic. I, per l'èxit que asoleixen entre el públic, cal també esmentar els jòwms Pompoft, Thedy, Nabuco-donorocho i Zampaballo, que, si no són molt fins, produeixen innegable gràcia.

Demaneu
vàries
pastilles

TIVOLI :: Gran èxit

el malvado
A.Vico
A.Colomé capabel

amb l'actuació personal de la parella de ball SIMONE i CARDONA

NOTA.—Aquesta pel·lícula, degut a anteriors compromisos, només es projectarà una setmana.

conjunts de ball constitueixen una innovació a la tècnica cinematogràfica, ja que passen d'una barcarassa als molls de Brooklyn a una revista de negres, d'allí a un vaixell, amarat de romanticisme del 800, navegant pel Mississipi, i després al jardí d'un harem ple de fascinant encis oriental.

El director coreogràfic ha estat Seymour Felix, que s'apunta un èxit amb aquestes evolucions de les encisadores "Goldwyn Girls". Eddie Cantor, l'actor dels ulls que ballen, és d'aquesta manera voltat d'un espectacle incomparable en aquesta producció que avui s'estrena en l'elegant

i diàleg estan saturats d'un doble sentit molt agradable i atractiu que dona marge per a inserir una sèrie d'acudits oportunitzims.

"Rataplan" tendeix a ridiculitzar finament el "gangsterisme", aquella plaga que ens ha portat el cinema americà, i ho aconsegueix d'una manera molt xocant.

Francesc Elies s'ha preocupat de donar a la seva realització una nota sentimental, l'encís femení d'una "estrella" destacada del llum nacional, i per això compta amb la col·laboració d'Antonietta Colomer, que comparteix amb Félix de Pomés la capçalera del repartiment d'aquesta producció.

Visió del moment

França i e's seus films

Una de les coses més sorprenents per al viatger que coneix París i a la vegada s'interessa per al cinema, és el fet extraordinari de veure que en tots els cinemes d'estrena sols passen films exclusivament francesos.

Mariveaux, Cameo, Madelena, Rex, Imperial, etc., i fins el Paramount (cosa extraordinària) només es ven que l'annunci de les produccions franceses. Els que coneixem a fons la vida d'aquesta gran ciutat ens quedem espatidats davant d'aquest fet insòlit i fins insospitat.

¿Què pot haver passat perquè aquest fet es produeixi?

Als que venim d'Espanya ens dona la sensació que el Govern ha escoltat a la "Producció nacional" (que tant orda a casa nostra) i, en conseqüència, sols permet un percentatge mínim de films estrangers.

La protecció a la indústria del cinema francès és cosa manifesta. La producció francesa, ¿hi ha guanyat? Els cinemes s'emplenen! S'emplenen perquè els films són francesos... En permeto dubtar-ne.

Cap dels films que en aquests moments passen pels llens dels cinemes d'estrena són dignes de prendre's en consideració. En realitat, són films mediocres, films on domina, sobre la direcció, la "carassa" dels còmics que els interpreten.

Els bons directores francesos, com René Clair, Feyder, etc., brillen per la seva absència; quasi tots tenen els seus contractes amb cases estrangeres.

Sols hi veiem les "vedettes" més corrents del cinema francès, com E. Bauer, Simone Simon, Murat, Anabella, etc. Només que "vedettes", quasi gens de cinema. Si aquesta protecció manifestada del Govern en pro del cinema nacional francès és sols per donar vida a aquestes persones, més val que s'acabi, ja que no donarà cap bon resultat.

Si entrem de ple en les comparacions entre els pocs films americans i alemanys que ens és permès veure i l'abundància dels films francesos, constatarem més i més el resultat negatiu de la protecció oficial.

No basta protegir la indústria; és necessari, perquè aquesta protecció sigui eficaç (i nosaltres n'havem de prendre exemple), que la part creadora o intel·ligent — denominem-la com vulguem — sigui suficientment capaç de fer quelcom que pugui traspassar les fronteres del país amb èxit.

Parlant dels films francesos que s'han estrenat, el més just, el més sobri i a la vegada el més intel·ligent és el film de Sacha Guitry, dirigit i interpretat per ell mateix: "Pasteur". Un film d'èxit universal, no prouament

MARYLAND PER A UN BON FILM UN EXIT MERECI

Una producció deliciosa i optimista

WARNER BAXTER MYRNA LOY
ESTRICTAMENTE CONFIDENCIAL

Suprema direcció de FRANK CAPRA
realitzador de
"DAMA POR UN DIA" y "JUCEDIO UNA NOCHE"

de la vida colonial anglesa, és un exemple dels films que fins ara hem vist sobre l'Àfrica. No és un film documental; és un film d'acció, ple d'una força emotiva que captiva a l'espectador.

Paul Robertson traça el seu paper de rei d'una tribu salvatge. El director d'aquest film ha sabut moure la "troupe" indígena posada a les seves ordres d'una manera tant superba que el film dona una sensació de verisme que impressiona.

El film de Paul Muni "El doctor Sócrates" es defensa en el Ci-

de tema. Tothom espera amb impaciència el darrer film de Charlot; mentre tant, es parla d'Eritrea i dels darrers esdeveniments polítics que es succeeixen al llengua natural de la vida francesa.

La vida cinematogràfica parisiense està lligada amb M. Laval i els seus decrets-leis; mentre s'esperen coses millors, els parisiens gaudeixen més vegent music-hall i les sales dels cinemes, feta excepció del diumenge, no es veuen gaire plenes.

JOAN ROIG
París, novembre 1935.

Par'em-ne

Ja ha quedat acabat

«El octavo mandamiento»

Als estudis Orpheu Films s'ha donat el darrer cop de maneta a la producció nacional "El octavo mandamiento", l'argument del qual pertany a Francesc Gargallo, el mateix autor de "Sor Angélica".

En aquesta nova cinta Francesc Gargallo, gran coneeidor del gust del nostre públic, s'ha superat a si mateix i ha escrit un tema l'emoció del qual no pot passar desapercibuda a la persona més insensible.

La vida que Gargallo ha sabut imprimir a cadascun dels personatges que desfilen per la seva obra és una vida plena de sentiments, plena d'humanisme, de desconcertant manifest i que ens posa de manifest amb fortes pinzellades la lluita punyent dels sentiments humans.

Per a protagonista d'aquest film fou designada Lina Yegros, la mateixa que protagonitzà "Sor Angélica" i que, més compenetrada, amb la tècnica cinematogràfica, realitza una creació que supera totes les anteriors.

Al seu costat veurem també Sentmenat, el galan que tan exit

va obtenir conjuntament amb Lina Yegros i que fou una veritable revelació. En aquesta ocasió confirma la bona impressió i estem segurs que l'èxit d'"El octavo mandamiento" quedà per endavant assegurat per ésser un dels films que més han d'arribar a l'ànima de l'espectador.

URQUINAOIN
SEGONA SETMANA DE GRAN ÈXIT

El film que tothom recordarà

MOLT AVIAT...

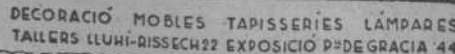
Un film nacional que supera tot elogi

Rbla. de les Flors, 37 Carme, 1

Rbla. de les Flors, 37 Carme, 1

Rbla. de les Flors, 37 Carme, 1

(esport i ciutadania)

per GRANIER-BARRERA

ots els homes liberals del món s'ha-
den d'adherir a l'obra de la U. R.

Manuel Brunet confessa des de "L

...va sostenir unítre el Partit Nacionalista Republicà que els republicans d'esquerra s'havien d'adherir a l'III Internacional. Layret entenia de així com en produir-se la Revolució francesa tots els intel·lectuals liberals del món s'hi havien adherit. El fet de la Revolució russa havia produït el mateix fet universal: tots els homes liberals del món s'havien d'adherir a l'obra de la U. R.

(Passa a la pàgina 2)